

O istinskom odstupanju

Umiranje sebstva

od Jakoba Boehmea 1575-1624.

PRIKAZUJE

Kako čovjek mora svakodneвно, svojom vlastitom voljom, umirati u sebstvu; kako svoju žudnju mora privedi Bogu te što bi trebao tražiti i željeti od Boga

ISTO TAKO

Kako mora izrasti iz smrtnog i grešnog čovjeka s novim umom i voljom putem Duha Kristova

UJEDNO

Što su stari a što novi čovjek, i koji je od njih u životu, volji i obnavljanju.

**Sastavljeno po duši koja ljubi sve
koji su djeca Isusa Krista, pod križom.**

Objavljeno 1600.g. od poniznog postolara; prevedeno u Engleskoj više od stotinu godina kasnije; obustavljeno i sve do nedavno skrivano u teološkim arhivama diljem svijeta... vrijedna osobna studija nije samo za znanstvenike nego za sve one koji su duhovno poučeni u Riječi, koji se uče slušati Gospoda i koji gladuju za još.

Krist reče, *Hoće li tko za mnom, neka se odrekne sama sebe, uzme svoj križ, i slijedi me.* Matej 16:24; Marko 8:34; Luka 9:23.

Petar se obrati Isusu, *Evo, sve ostavimo i za tobom pođosmo.* Matej 19:27; Marko 10:28; Luka 18:28.

PRVO POGLAVLJE

Imamo jasan primjer u Luciferu, a isto tako i u Adamu, prvom čovjeku, o tome što čini sebstvo kada svjetlo prirode uzme za svoje vlasništvo, te ga proslijedi vlastitim poimanjem. Ujedno kod ljudi obrazovanih u umjetnosti i znanosti zamjećujemo da kada svjetlo izvanjskoga svijeta ili prirode zaposjednu svojim razumom, iz toga ne proizlazi ništa drugo do njihova vlastita oholost. Ipak, čitav svijet gorljivo žudi i traga za ovim Svjetlom kao za najdragocjenijim blagom; ono zaista i jest najdragocjenije blago dano ovome svijetu, samo da je valjano korišteno.

2. Ali dok je sebstvo, naime razum, zarobljeno i u strogom zatvoru, što znači u *Gnjevu Božjemu* i zemaljskom, čvrsto svezano, velika se opasnost za čovjeka krije u tome da u sebi upotrijebi svjetlo Znanja, tako da ono postane vlasništvom sebstva.

3. Jer Gnjev vječne i privremene prirode u ovome će brzo pronaći zadovoljstvo, a tada će se sebstvo i vlastiti razum čovjekov uzdići u oholosti i odstupiti iz istinske poniznosti prema Bogu, te više neće kušati rajski plod nego za promjenu onaj iz vlastita posjeda, naime iz onog životnog područja gdje su Dobro i Zlo pomiješani, kao što su to Lucifer i Adam priskrbili. Tko god se otvorio žudnjom svojega sebstva ponovno se vraća izvoru iz kojega su stvorenja stvorena i odakle su nastala; Lucifer središtu i bijesu prirode, matrici odnosno utrobi koja stvara vatru, a Adam zemaljskoj prirodi, matrici izvanjskoga svijeta, naime žudnji za Dobrom i Zlom.

4. Obojici se ovo dogodilo zato što su svjetlom razuma blistali u sebstvu, u kojemu su mogli opaziti sebe, čime je duh sebstva - u čežnji da stigne do središta - dospio do uobrazilje da se oboje sami mogu uzvisiti u moći, vlasti i znanju. Sada kad je Lucifer po Majci vatri utekao u svoje središte i misli da njime gospodari više od ljubavi Božje i svih anđela, i kada je Adam isto tako poželio pomno ispitati kakva je Majka izvora odakle zlo i dobro izvire, i svjesno tome privukao svoju čežnju kako bi otuda postao upućen i ispunjen shvaćanjem: sada su i Lucifer i Adam zarobljeni u svome zlu i u lažnoj žudnji u Majci odustavši od Odstupanja koje proizlazi iz Boga, te na taj način bijahu uhićeni duhom volje, Žudnjom u Majci. Žudnjom koja smjesta zadobiva vlast u prirodi. I tako Lucifer čvrsto zaglavi u gnjevnom Izvoru vatre te ona postade očitovanjem u duhu njegove volje, gdje stvorenje svojom žudnjom postaje neprijateljem Ljubavi i poniznosti u Bogu.

5. Adam je na sličan način uhićen od zemaljske Majke, koja je zla i dobra, stvorena iz gnjeva i ljubavi Božje, i sažeta u jednu supstancu. Time je zemaljski posjed u Adamu smjesta odnio prevlast, odakle vruće i hladno, zavist i bijes, zloba i proturječnost prema Bogu postaju očitovani, postajući u njemu Zakonom.

6. Ali da u sebe nisu privukli svjetlost Znanja, tada zrcalo spoznaje iz središta i iz izvora bića - naime iz snage koju sadrži u sebi samoj - i odakle iskrsavaju uobrazilja i blud, ne bi bilo očitovano.

7. Jednako često i danas opažamo kako istom greškom dolazi opasnost nad prosvijetljenu Djecu Božju - onu koju Sunce neposredne blizine Božje svetosti obasjava, čime Život postaje pobjedom - pa razum ovdje sama sebe opaža kao u zrcalu, a volja ide dalje u sebstvu tražiti da ispita kakvo je središte iz kojega svjetlo blista, te će vlastitim kretanjem i snagom iznuditi da iz toga nastanu mrska oholost i samoljublje; tako vlastiti razum, koji je samo odraz ili zrcalo vječne Mudrosti, sama sebe predmnijeva većim nego što jest; i tada što god učini, on vjeruje da to čini Božja volja i da je on svećenik; mada je ganut jedino sobom i povodi se za vlastitom žudnjom kojom središte prirode u isti mah jača, stupajući u ovu lažnu žudnju sebstva spram Boga. Na taj način volja otkriva samo-taštinu i uzvišenost.

8. Tada se lukavi đavo neopazice uvlači u stvorenje, pažljivo ispitujući jezgru prirode te pridonoseći zlu odnosno nedopuštenim žudnjama u njemu, tako da čovjek postaje opijen sobom; i još ga uvjerava da je gonjen Bogom, što znači da u *dobrom Izvoru*, po kojemu je božansko svjetlo u prirodi obasjano, dolazi do kvarenja, i na taj način svjetlo Božje iz njega iščezava.

9. No vanjsko Svjetlo, ono izvanjske prirode, još uvijek blješti u stvorenju; jer se njegovo vlastito sebstvo ondje prebacuje predmnijevajući da je još uvijek riječ o prvobitnom svjetlu Božjemu; ali nije tako. A u tom samo-uzvišenju u svjetlu njegova izvanjskog razuma, đavo se ponovo projicira (mada je u prvom Svjetlu, koje je bilo božansko, bio prisiljen nestati), vraćajući se sada sa sedmerostrukom žudnjom na koju je Krist mislio rekavši: *Kad nečisti duh iziđe iz čovjeka, luta bezvodnim mjestima tražeći odmora, ali ga ne nalazi! Tada ode pa sebi prisvoji sedam drugih duhova, slabijih od sebe, te se nastani u prvobitnu domu; nalazeći ga očišćenim i okićenim, on u njemu prebiva, i tako je tom čovjeku gore nego što je bilo prije."*

10. Ovaj dom, koji je dakle očišćen i okićen, jest svjetlo razuma u sebstvu. Jer ako čovjek svoju žudnju i volju prinese Bogu, kada dolazi do uzdržljivosti od ovoga grešnog života i iskrene žudnje za ljubavi Božjom, tada će mu se ona zaista i očitovati svojom najprijaznijom i najradosnijom naklonošću kojom je izvanjsko svjetlo ujedno i rasplamsano. Jer, gdje je svjetlost Božja rasplamsana, ondje će sve biti Svjetlost; đavo tu ne može ostati nego odavde mora otići; i tada preko Majke iskonskoga života traži središte, ali otkriva da je ono postalo jalovim. Jer *Gnjevo Božji*, naime, *središte prirode*, u vlastitomu je posjedu potpuno nemoćno, jalovo i neplodno, i ne može preuzeti vlasništvo nad svojim gnjevnim načelom. Satan tuda neprestano traga ne bi li pronašao otvorena vrata da uđe vlastitom žudnjom i na taj način poluči da duša uzveliča svoje sebstvo.

11. A ako se sada Duh volje stvorenja svjetlom razuma prebaci natrag u središte, naime u sebstvo, te pristupi veličanju sebstva, tada time ponovno izlazi iz svjetlosti Božje; u isti tren đavo pronalazi otvorena vrata kroz koja ulazi i urešeni dom gdje

će prebivati u svjetlosti razuma. Tada on sebi uzima sedam oblika u vlasništvu života sebstva, naime od ulizica koji su istupili iz Boga u sebstvo; ovdje on otkriva i svojom žudnjom doprinosi strasti sebstva i bezbožnim uobraziljama gdje se Duh volje opaža u oblicima životnih posjedovanja u izvanjskome svjetlu; tada čovjek tone u sebe kao da je pijan, a zvijezde se prostiru zadržavajući se nad njime te dovode svoje utjecaje vanjskom razumu da ovdje potraži čuda Božja, tako da se ovdje mogu očitovati. Jer *sva stvorenja uzdišu i žude za Bogom*. I mada zvijezde ne mogu dograbiti duh Božji, ipak bi one rado imale dom Svjetla u kojemu se mogu veseliti, nego onaj ušutkani, gdje nemaju počinka.

12. Na taj način takav čovjek nastavlja kao da je pijan, u svjetlu izvanjskoga razuma koje je dozvano zvijezdama, dohvaćajući velike i predivne stvari u kojima ima stalnoga vodiča. A tada đavo u isti čas bdije vidjeti nisu li koja vrata, kroz koja može rasplamsati *središte života*, za nj otvorena tako da Duh volje može zakoračiti u ponos, taštinu ili pohlepu (odakle iskrsava oholost, volja razuma koji žudi biti slavljem); jer - pretpostavlja da se pridobivanjem svjetla razuma postiže zbroj svih radosti, te može procijeniti da je dom skrivenih misterija čvrsto zatvoren, mada ga Bog može mirno otključati. Zavaran čovjek nakon toga predmnijeva da je sada dosegnuo željeni cilj i da je čast njegova, jer je zadobio razumnost uma, a nikada nije ni pomislio da se to đavo svojom žudnjom možda usrećio u njegovih sedam oblika života iz središta prirode, niti kakvu je odvratnu zabludu podigao.

13. Takvim je shvaćanjem lažni Babilon predstavljen Kršćanskom crkvom na zemlji, gdje ljudi mjere i uče po zaključcima razuma postavljajući dijete, koje je opijeno svojom gordošću i ja-žudnjom, na tron kao pravoga djevca.

14. Ali đavo je ušao u njegovih sedam životnih oblika iz središta, naime u taštinu njegova vlastita uma, i svoju žudnju neprestano privodi ovom obučenom i nakićenom djevcu kojega zvijezde prihvaćaju. On je zvijer na kojemu djevac jaše, fino urešen vlastitim životnim moćima, kao što se to može vidjeti u Ivanovim Otkrivenjima. Na taj način ovo dijete sebstva uzima u svoj posjed izvanjski sjaj božanske svetosti, naime Svjetlo razuma, a sama sebe predmnijeva ispravnim djetetom u domu, mada đavo ovdje konači sve ovo vrijeme.

15. I ovako je sa svima onima koji su jednom bili prosvijetljeni od Boga, a potom iznova izašli iz istinskoga Odstupanja, te sami sebe odbili od čistoga mlijeka svoje majke, naime od istinske poniznosti.

DRUGO POGLAVLJE

Ovdje će se razum usprotiviti i reći, *Nije li u redu da čovjek zadobije svjetlo Božje, a ujedno i svjetlo izvanjske prirode i razuma, kako bi bio sposoban mudro odrediti svoj život, na što Biblija i upućuje?*

2. Da, ovo je sasvim točno; ništa ne može biti korisnije čovjeku, niti se bilo čime može smatrati sposobnijim; štoviše, blago je nad svim svjetovnim blagom za čovjeka koji posjeduje svjetlost Božju i svjetlost vremena, jer ona je okô vremena i vječnosti.

3. Ali valja zabilježiti kako bi ga trebao primjenjivati; kada se svjetlost Božja najprije očituje u duši, ona blista kao svjetlost svijeeće te smjesta rasplamsava izvanjsko Svjetlo razuma; no, ona se ne predaje razumu u cijelosti, da tako ne bude podređena izvanjskome čovjeku. Ne, izvanjski čovjek sebe opaža u ovom sasvim blistavom svijećnjaku kao što svoj lik opaža u zrcalu, čime istodobno uči spoznavati sama sebe, što je za nj dobro i korisno.

4. Sada, kad učini tako, razum, koji je čeljade sebstva, ne može postupiti bolje negoli sebe promotriti u sebstvu stvorenja i da, u samome traženju, voljom žudnje ne uđe u središte. Ako ipak učini tako, sama sebe cijepa iz Božje supstance (koja izlazi zajedno sa svjetlom Božjim, odakle se duša mora hraniti i time se obnavljati), blagajući od izvanjske supstance i svjetla, te otuda nanovo guta otrov.

5. Volja stvorenja mora u sebe, svojim razumom i žudnjom, uroniti u cijelosti, nalazeći se bezvrijednim djetetom koje niti jednim djelićem nije dostojno ove toliko uzvišene Milosti; niti bi smjelo prisvojiti bilo kakvo Znanje, razumijevanje ili čežnju Božju kako bi u sebi zadobilo bilo kakvo poimanje. Samo otvoreno i prosto poniranje u Milost i Ljubav Božju u Isusu Kristu, i želja da bude ustrajno neosjetljiv na sebstvo i njegov vlastiti razum te se u cijelosti prepusti Duhu Božjemu u Ljubavi, omogućava mu da sa svime time čini što god želi, kao sa svojim vlastitim instrumentom.

6. Vlastitim umom ne bi trebalo ući ni u kakve spekulacije u pogledu podučavanja božanskih ili ljudskih stvari; niti čeznuti za bilo čime osim za Božjom milošću u Kristu. I kao dijete neprestano čeznuti za majčinim grudima, tako da ga glad neprestano otvara Božjoj ljubavi, te ne trpjeti odvajanje od ove gladi ni na koji način. Nakon što se izvanjski razum ili sebstvo uzdignu i pobijede u Svjetlu, izriekom: *Imam istinsko Dijete*, tada volja žudnje mora spustiti sebstvo na zemlju, dovesti se do najdublje poniznosti i najjednostavnijeg neznanja, i reći: *Ti si bezuman i ne posjeduješ ništa nego Milost Božju*. Ovom vjerom moraš se ogrnuti sam, s velikom poniznošću, i postati apsolutno ništa u svome sebstvu, te niti spoznavati niti voljeti svoje sebstvo. Sve što imaš, ili je u tebi, mora se poštivati kao puki instrument Božji; a svoju žudnju

smiješ navesti samo Božjoj milosti, te napustiti sve vlastito znanje i volju; smatrati to ništavnim i ne podržati nijednu volju da u nj ponovno uđe.

7. Čim se ovo zgotovi prirodna volja postaje slabom i klonulom, a tada đavo više nije u mogućnosti istraživati je svojom zlom žudnjom, jer mjesta njegova odmora postaju obesnažena, neplodna i suha; i tada Sveti Duh, koji izlazi iz Boga, preuzima posjed nad životnim oblicima te svojom vlašću vrši prevagu. On rasplamsava životne oblike plamenovima Ljubavi, i tada iz središta sviju stvari niče visoko znanje u skladu s unutaršnjom i vanjskom konstelacijom i karakterom stvorenja, u vrlo suptilnoj vatri praćenoj velikim oduševljenjem. Nakon čega ponižena duša u isti čas čezne potonuti u to Svjetlo, smatrajući sebe ništavnim a njega sasvim nedostojnim.

8. I tako njegova vlastita čežnja prodire u to *ništa*, naime u ono u čemu Bog stvara, i u tom pogledu čini Božju volju, a duh Božji izvire dalje putem čežnje *pomirljive poniznosti*, i tako ljudsko sebstvo smjesta slijedi duh Božji u treperavoj i poniznoj radosti; te na taj način može opaziti što je u vremenu i vječnosti, budući da mu je sve očitovano.

9. Kada se duh Božji uzdigne poput vatre i plamena Ljubavi, tada duh Duše silazi i govori: *Gospode, Slava neka je Tvome imenu, a ne mom; Ti si moćan odati se svojoj vlastitoj vrlini, snazi, krijeposti, mudrosti i znanju; čini što je volja Tvoja; ja ne mogu učiniti ništa; ne znam ništa; neću ići nigdje nego ondje gdje me ti budeš vodio kao svoj instrument; čini u meni i sa mnom što je volja Tvoja.*

10. U takvoj poniznosti i potpunom odstupanju iskra božanske snage pada u središte životnih oblika, kao iskra u ognjilo, te rasplamsava vatru duše, koju je Adam u sebi učinio mrkim ugljenom, tako da tinja. A kada se Svjetlo božanske moći ovdje rasplamsa, stvorenje se mora ponašati kao instrument Božjega duha i saopćavati ono što mu duh Božji kazuje. Tada nije više u svom vlastitom posjedu, nego je instrument Božji.

11. Ali volja duše, u toj gorljivoj jurnjavi, mora bez prestanka tonuti u ništavilo, naime u najdublju poniznost u vidokrugu Božjem. Jer volja duše koja, mada u najmanjoj mjeri, nastavlja vlastitom spekulacijom ili traženjem, ne čini ništa drugo nego da je Lucifer, u središtu životnih oblika, zgrabi i istražuje, ulazeći u sebstvo. Ona se zbog toga mora neprestano povlačiti u pomirljivu poniznost, kao što je to učinila sa svojim Izvorom; mora sisati i piti iz Božjega vrela i nikako ne napuštati staze Gospodnje.

12. Jer čim se duša hrani iz sebstva i iz svjetlosti izvanjskoga uma, ona se vlada po svom vlastitom sudu; a tada njezina djela, koja polaže za sveto, nisu nego iz izvanjske konstelacije, odnosno utjecaja zvijezda, koje se prostiru istodobno se držeći duše i čineći je jalovom. A tada duša nastavlja prema zabludama, sve dok samu sebe ponovno ne preda odstupanju, ponovnom priznanju da je okaljano dijete;

sve dok se ne odupre umu i na taj način ponovno ne primi ljubav Božju. Što li je sada teže učiniti nego onaj prvi korak; jer đavo se sada koristi uvjerljivim sumnjama i neće lako napustiti utvrdu svoga grabeža.

13. Ovo se može jasno zamijetiti kod svetaca Božjih od početka svijeta. Jer mnogi koji su bili nagnani duhom Božjim ipak su, više puta, iz odstupanja skrenuli u sebstvo; naime, u svoj vlastiti um i volju, gdje ih Satan baca u grijehe i u gnjev Božji; kao što je prikazano po Davidu i Salomonu, ujedno i po Patrijarsima, Propovjedniku i apostolima koji su često znali počinuti velike greške kada bi napustili odstupanje i otišli u sebstvo, naime u svoj vlastiti razum i bludnju.

14. I zato je za djecu Božju nužno da znaju kako će se ponašati tijekom proučavanja puta Gospodnjega. Oni se moraju smanjiti i odbaciti vlastite misli; i ni za čime žudjeti, niti uopće imati volju da se bilo što nauči, sve dok se ne nađu u istinskom odstupanju; tako da Božji duh upravlja, uči i vodi duh čovječji, i da ljudska volja koja mu je pridružena bude u cijelosti odvojena od vlastitih strasti te se prepusti Bogu.

15. Svaka spekulacija u čudesnim djelima Božjim vrlo je opasna; jer Duh volje uskoro time može biti zatočen, osim ako Duh volje ne ide ili ne hoda za duhom Božjim, a tada u pomirljivoj poniznosti ima snage opaziti čuda Božja.

16. Ne kažem da čovjek ne bi trebao ništa istraživati ili proučavati u prirodnoj umjetnosti i znanosti. Ne! Takvo znanje za nj je korisno; ali čovjek ne smije započeti svojim vlastitim razumom. Čovjek bi trebao ne samo upravljati svojim životom pomoću svjetla izvanjskoga razuma, koje je samo po sebi dobro; već bi istim svjetlom trebao uroniti u dublju poniznost pred Bogom, te postaviti duh i volju Božju na čelo svih svojih traganja, tako da svjetlo razuma može vidjeti i spoznati stvari posredstvom svjetla Božjega. I mada um može biti vrlo mudar u svojoj vlastitoj sferi i pomoći čovjeku u mnogim spoznajama, ipak on ne smije primiti takvu mudrost i spoznaju kao da su njegov vlastiti posjed, nego tu slavu mora predati Bogu, kojemu pripada sva mudrost i Znanje.

17. Jer još dublje ponire um u jednostavnoj poniznosti na vidiku Božjemu, i još se nedostojnijim iskazuje sebstvo u njegovu vidokrugu; još istinitije umire za žudnje sebstva te ga duh Božji još temeljitije prouči, dovodeći ga do najvišega Znanja, tako da naposljetku može dospjeti do viđenja velikih misterija i čuda Božjih. Jer duh Božji djeluje samo u pomirljivoj poniznosti, u onoj koja niti traga niti čezne za sobom. Duh Božji prihvaća suzdržavanje od bilo koje žudnje, što je jednostavno i pred njim skromno, privodeći je svojim čudima. On pruža radost samo onima koji strepe te mu se pokoravaju.

18. Jer Bog nas nije stvorio samo za nas same, nego da budemo instrumenti Božjih čuda kojima ih on želi očitovati. Volja koja je odstupila vjeruje u Boga i očekuje svako dobro iz njega samoga; ali volja sebstva sama sobom upravlja, budući da je

odvojena od Boga. Sve što volja sebstva čini je grijeh i protivljenje Bogu; jer ona je iz poretka u kojemu je Bog stvarao izišla u neposluh te želi biti svojim vlastiti Bogom i gospodarom.

19. Kada čovječja volja umire za sebe, tada je slobodna od grijeha, budući da ne žudi ni za čime nego za onim što Bog zahtijeva od svog stvorenja; ona žudi činiti samo ono zbog čega je od Boga stvorena i ono što Bog putem nje može činiti; i mada mora biti uvučena u djelovanje, ipak ona nije nego instrument djelovanja pomoću kojega Bog čini ono što želi.

20. Jer istinska je vjera u čovjeku koji za sebe sama umre; odnosno, za svoju vlastitu žudnju; i da svim svojim poduzimanjima i kreacijama svoju žudnju privede volji Božjoj, a sebi pretpostavi ne-djelovanje, ali poštujući se u svim svojim djelovanjima kao slugu odnosno Božjeg izvršitelja; i da prosudi kako je sve ono što čini i poduzima za Boga. Jer u takvoj naklonosti duh Božji vodi ga u istinsko poštenje i čestitost prema bližnjemu. Jer on na taj način u sebi razmišlja: *Obavljam djelo ne za sebe, nego za Boga, koji me pozvao i odredio da ga činim; ja sam samo sluga u njegovu vinogradu.* On neprestano osluškuje glas svoga Gospodara, koji mu iz njegove nutrine nalaže što treba činiti. Gospod mu se obraća i poziva ga da čini ono što bi putem njega morao ispuniti.

21. A sebstvo čini ono što izvanjskomu umu zapovijedaju zvijezde, u kojima um đavla lebdi sa svojom žudnjom. Sve što sebstvo čini je izvan Božje volje i u cijelosti ispunjeno fantazijom, da se Gnjev Božji time može izvršiti.

22. *Nema djela, dovršenoga bez volje Božje, kojim bi se moglo dosegnuti Kraljevstvo Božje; inače je samo jedna beskorisna vizija ili samostalno poduzeto djelo u ovom silnom kovitlacu čovječanstva. Jer: ništa nije Bogu milije, nego ono što On sam čini povjerenom Mu voljom, kao svojim oruđem.* Jer u jezgri svih jezgri postoji samo jedan Bog, i sve ono što u jezgri zajedno s njime djeluje, čini jedan Duh; ali ono što djeluje samo u sebi, svojom vlastitom voljom, nalazi se jedino u sebi a ne pod Božjom vlašću. Ono je, zaista, pod univerzalnom vlašću prirode gdje Bog sebi drži podložnim svaki život, zlo i dobro, ali ne pod onim posebnim božanskim upravljanjem u sebi, što podrazumijeva jedino Dobro. *Ništa nije Božje što ne ide ukorak i ne djeluje s voljom Božjom.*

23. Krist reče: *svaki korijen koji mom Ocu ne donosi dobra ploda, siječe se i u oganj baca.* Sva čovjekova djela koja on čini van volje Božje biti će u posljednjoj vatri spaljena i predana Gnjevu Božjemu, naime bezdanu Tame, da se istodobno nanovo stvore. Jer Krist reče: *Tko nije sa mnom, protiv mene je; a onaj koji sabire, sa mnom ne sije.* Tko god djeluje, a nije predao volju s povjerenjem u Boga, on samo čini pustoš i razbacuje se; a ovo nije Bogu milo. Jer ništa njemu nije ugodno osim onoga što On želi svojim Duhom i čini svojim vlastitim instrumentom.

24. I zato što god je učinjeno po zaključcima čovječjega sebstva u stvarima religije, puka je izmišljotina. Riječ je o *Babilonu*, samo o djelu zvijezda i izvanjskoga svijeta, i nije Bogom priznato kao Njegovo djelo. To je samo borbena igra kola smrti u kojoj se dobro i zlo međusobno hvataju u koštac; što jedno sagradi, drugo uništava. A to je velika muka beznačajnog ljudskog meteža, ishod čega mora biti prepušten Božjemu sudu.

25. Tko god se zato uskomeša ili jako pomuči u takvom metežu, privređuje samo za sud Božji; jer niti jedan djelić toga nije cjelovit ni trajan. Sve to mora biti izdvojeno u trulež. Jer ono što je stvoreno u Gnjevu Božjemu biti će takvim primljeno i zadržano u misteriju njegove žudnje do Sudnjega dana Božjeg, kada će zlo i dobro biti odvojeni.

26. Ali ako se čovjek okrene i izađe iz sebe, te stupi u volju Božju, tada će isti onaj Bog koji je u njemu i po njemu bio načinjen, biti oslobođen od zla koje je počinio. Kao što Izaija reče, *I da su tvoji grijesi rumeni kao grimiz, okaju li se oni će postati kao vuna, bijeli kao snijeg*. Jer zlo će biti progutano od smrti u Gnjevu Božjemu, a Dobro će poput izdanka niknuti iz divljega Zla.

TREĆE POGLAVLJE

Tko god zbog toga kani činiti bilo koje dobro i savršeno djelo, čime se uzda radovati vječnosti, neka se okani sama sebe, naime vlastitih žudnji, i prijeđe u Odstupanje, u Volju Božju, te djeluje s Bogom. A tada, ma i da se zemaljska žudnja sebstva u tijelu i krvi prilijepi za nj, pogotovo ukoliko volja duše ne prihvaća ovu žudnju, sebstvo ne može provesti nijedno djelo. Jer volja koja je odstupila neprekidno uništava građu sebstva, tako da ga Gnjev Božji ne može dohvatiti. A dogodi li se ponekad da ga dohvati, kao što može biti slučaj, ipak volja koja je odstupila svojom višom snagom vrši prevagu, očituje pojavu slavonskih djela u čudesima, te može naslijediti *sinovski odnos*. I zato nije dobro ništa govoriti ni činiti kada je um rasplamsan žudnjom sebstva, jer žudnja izvire i djeluje u Gnjevu Božjemu; čime čovjek podnosi gubitak. Jer njegovo je djelo privučeno k ovome Gnjevu, te se ondje čuva do velikog Dana Božjega suda.

2. Svako zlo ili pogrešna žudnja, kojom čovjek kuje kako da sebi lukavošću uveća mnoge zemaljske dobiti na štetu svoga bližnjeg, utječe se u Gnjev Božji i tome slijedi Sud, gdje će *sve stvari biti očitovane* a svaka vlast i svako biće, svaki uzrok i posljedica, bilo u dobru ili zlu, svakome biti predstavljeni u misteriju Otkrivenja.

3. *Sva zla djela, namjerno počinjena, potpadaju Sudu Božjemu*. Ali onaj koji se okrene od volje sebstva, izlazi iz njihove vlasti, a ova njegova djela pripadaju vatri. *Sve stvari moraju i biti će očitovane na koncu*. Zbog toga Bog pridodaje svoju djelatnu snagu srži ili supstanciji, da se njegova Ljubav i Gnjev mogu očitovati, i postanu slikovitim predodžbom njegovih začudnih djela, u Božjoj slavi.

4. A svako stvorenje treba znati da mora nastaviti u onom stanju u kojemu je stvoreno; inače prelazi u proturječnost i mržnju prema volji Božjoj, te se dovodi do patnje. Jer svako pametno stvorenje koje izgubi mjesto ili položaj gdje ga je Bog najprije stvorio nalazi se u metežu i jadu, sve dok se ne oporavi. Stvorenje koje je stvoreno od Tame u Tami ne boluje; kao otrovna zmija ne obolijeva od svog otrova. Otrov je njezin život; ali ako bi izgubila svoj otrov, a umjesto toga doda joj se nešto valjano i isto svojom jezgrom bude očitovano, to će za nju biti bolno i smrtno. Dakle Bog je razapet za biće čija je priroda zla, a Zlo je nalik načinu patnje i Božjoj smrti.

5. Čovjek je stvoren od Raja, za Raj i u Raju; od Ljubavi, za Ljubav i u Ljubavi Božjoj; ali kada se dovede u Gnjev, koji je kao otrovna bol i smrt, tada je to protivljenje rajskom življenju iz Ljubavi za njega patnja i raspeće.

6. Kada bi zlo bilo stvoreno iz gnjevne matrice, za pakao i u paklu, i ne bi posjedovalo božansku bit, čovjek u paklu ne bi osjećao bol. Ali on, bivajući stvoren

za Raj i u Raju, i još k tome izmiješanog porijekla, imajući u sebi i svojstvo tame, što je uzrok da je njome u potpunosti privučen, zbog toga Svjetlo doživljava kao bol; odnosno, ono uzrokuje jedno trajno očajanje iz Božje milosti i neprekidno neprijateljstvo prema Bogu; jer ga Bog ne može otrpjeti u sebi, nego ga izbacuje van. I zato je đavo gnjevan i ljutit na vlastitu majku, od čije srži i biti ima porijeklo, naime na prirodu vječnosti, koja ga drži zatočenikom u njegovu vlastitu obitavalištu, kao odmetnika i palu dušu, te se u njemu poigrava osobinom njegova gnjeva. I uvidjevši da ne može zadobiti udio u promicanju božanske radosti, po kojoj je stvoren, on se sada protivi i neprijatelj je svake dobrote. Jer, *od Boga i u Bogu su sve stvari, Tama i Svjetlo, Gnjev i Ljubav, Vatra i Svjetlost*; a Bogom se naziva samo u pogledu Svjetla svoje Ljubavi.

7. Vječita je proturječnost između Tame i Svjetla; jedno ne razumije drugo, i jedno nije ono drugo; a ipak postoji samo jedna srž, Bitak, ili bit u kojoj oboje prebiva. Ali postoji razlika u kakvoći i volji; ipak, srž ili bit nije podijeljena, nego su se načela podijelila. Tako da je jedno ništavno u drugom, a ipak se ondje nalazi, ali ne očitujući se u svojstvu stvari u kojoj se nalazi.

8. Jer đavo je ustrajao u svojoj vlasti odnosno vladavini - svakako ne u onome u čemu ga je Bog stvorio nego u bolnoj patnji rođenoj od Vječnosti - u središtu prirode i u posjedu gnjeva, u posjedu koji stvara Tamu, patnju i bol. On je uistinu Knez ovoga svijeta, ali u kraljevstvu tame, u jami ili ponoru.

9. Ne u kraljevstvu Sunca, zvijezda i elemenata; on ovdje nije ni Gospod ni Knez, nego samo u bijesnom dijelu, naime u korijenu zla sviju stvari; a pogotovo nema vlasti činiti ono što mu je time udovoljeno.

10. Jer postoji izvjesno dobro u svakoj stvari, koje u njoj drži zlo zatočenim i ušutkanim; a on može hodati i gospodariti samo u zlom dijelu ili posjedu nakon što je u sebi potpalio zlu žudnju te je doveo do nevaljalosti. Uistinu beživotno stvorenje ovo ne može činiti; ali zato preko beživotna stvorenja može čovjek, ako mu središte svoje volje prinese žudnjom iz vječnoga središta, što je osnova opčaravanja i lažne magije. Volja đavla može ujedno nastupiti u zlu gdje je čovjek doveo žudnju svoje duše, koja je osim toga rođena iz vječne prirode.

11. Jer porijeklo Duše i anđela također je iz vječne prirode. Ali đavo nema daljnju vlast nad vremenom, odnosno privremenim stanjem ovoga svijeta, nego nad *Turba Magna* - om, prokletstvom; gdje god se ono rasplamsava u vječnom i privremenom gnjevu, ondje je on aktivan, kao u ratovima, borbama i sukobima, a tako ujedno i u silnim uzburkavanjima van vode. U vatru on prelazi toliko daleko koliko *Turba* (zlo ili šteta) ulazi u velike pljuskove i grmljavinske oluje, munje i tuču; ali on ih ne može usmjeriti, jer im on nije ni Bog ni gospodar, nego samo sluga.

12. Dakle, stvorenje svojom žudnjom podjaruje dobro i zlo, život i smrt. Čovječja anđeoska žudnja nalazi se u središtu vječne prirode koja je bez početka; i gdje god se ona rasplamsa, bilo u dobru ili zlu, u tome i djeluje.

13. No, Bog je saznao svaku stvar u onome u čemu bi ona trebala biti; anđele za Nebo i u Nebu, a čovjeka za Raj i u Raju. Kada dakle žudnja stvorenja iziđe iz svoje vlastite Majke, tada stupa u suprotnost volji i u mržnju, te je pritom razapeta proturječnostima; a toliko iskrivljena volja niče u dobru; i tada dobra volja ponovo pristupa svome ništavilu, naime koncu prirode i bića, te tako napušta stvorenje u njegovu vlastitu zlu ili zloći, kao što je očito kod Lucifera a ujedno i kod Adama. I nije se volja Ljubavi Božje susrela s Adamom, i iz puke Milosti ponovno ušla u čovječanstvo, odnosno u ljudsku prirodu, gdje u čovjeku nije moglo biti dobre volje.

14. I zato je svaka spekulacija i ispitivanje Božje volje isprazna, osim ako duša ne bude preobraćena. Jer kada se duša nalazi zarobljena žudnjom sebstva zemaljskog života, ona ne može dokučiti što je volja Božja; ona se vrti samo u sebstvu iz jednog smjera u drugi i ne nalazi predah, jer žudnja sebstva općenito doprinosi uznemirenju. Ali kada sobom u cijelosti ponire u milost Božju, želeći umrijeti za sebstvo, a volju Božju ima kao vodiča za razumijevanje, tada će time i spoznati i činiti volju Božju. A bude li žudnja gnjeva u zemaljskomu tijelu išla ukorak ili se pak sjedinila s đavoljom uobraziljom, te time napala volju duše, ipak duša koja je odstupila plače Bogu i govori: *Abba, voljeni Oče, izbavi me od zla*. A tada, čak i da zemaljska volja postane odveć snažnom u Gnjevnu Božjemu po okuženju đavlovu, žudnja gnjeva djelovat će samo u sebi. U skladu s onim što je rekao Pavao: *Sada, kad griješim, ne činim to ja, nego grijeh koji prebiva u mom tijelu*, isto tako: *Sada ja služim Zakonu Božjemu svojim duhom, a tijelom Zakonu grijeha*. Pavao naznačuje ne onu volju duha ili duše koja bi trebala pristajati volji tijela; nego da je grijeh u tijelu prejak, naime gnjevom Božjim probuđen u sebstvu, koji misli često privede u strast, kao što je slučaj sa silom, zlim pobudama iz pokvarenosti, ili viđenjem svjetovnoga sjaja i slave; tako da ovo apsolutno nadvladava volju koja je odstupila i upravlja snagom.

15. Kada grijeh djeluje u tijelu, tada se u isti mah poigrava i gnjev, hvatajući se za prepuštenu volju; a onda prepuštena volja jadikuje Bogu da je izbavi od zla i moli da od nje ukloni krivnju i privede grijeh središtu, naime smrti, da bi se mogao ugasiti.

16. A Sv. Pavao dalje kaže: *Od sada ne postoji osuda onih koji su u Isusu Kristu, koji su pozvani u skladu s namjerom Božjom*; odnosno onih koji su u Božjoj namjeri - na što je Bog prije svega čovjeka i pozvao - istim pozivom ponovno pozvani, da ponovo pristanu uz Božju svrhu, u kojoj je on prvobitno i stvorio čovjeka da bude njegovom slikom i prilikom.

17. Tako dugo dok se čovjek vlastitom voljom nalazi u sebstvu; tako dugo ona nije dijelom namjere ni zvanja Božjega; ona nije pozvana jer je istupila iz svog prvobitnog staništa; ali kada se svijest ponovo vrati pozivu, naime *Odstupanju* tada je volja dijelom poziva Božjeg, odnosno, na mjestu gdje je od Boga i stvorena, i tada ima *moć nanovo postati djetetom Božjim* kao što je zapisano: *On nam je dao moć da postanemo djecom Božjom.*

18. Moć koju nam je Bog dao njegova je namjera, zbog čega je i stvorio čovjeka na svoju sliku. Bog je ponovo donosi ljudskoj prirodi i daje snagu onoj moći kojom slama glavu grijeha u tijelu, naime, volju i žudnju Zmije; odnosno, volja koja je odstupila u Kristu gazi glavu žudnje grešne volje u Zmiji, i ponovo uništava grijeha koji bijahu počinjeni. Ova moć koja je dana postaje smrt Smrti i moć života Životu.

19. I zato nema čovjeka koji ne može smisliti bilo koji izgovor, kada to ne bi htio. Naravno, dok je snažno proboden u svome sebstvu, u svojoj vlastitoj žudnji, i služi samo Zakonu grijeha u tijelu – on to ne može. Jer je spriječen, bivajući slugom grijehu; ali nakon što se okrene središtu svoga duha i usmjeri na Volju i pokornost Bogu, tada može.

20. No, središte duha istupa iz vječnosti, iz Božje svemoći; ono se može privesti u ono što se željelo, i ondje gdje se htjelo. *Jer ono što je od vječnosti, nije pod Zakonom.* Ali Volja ima zakon povinovati se Bogu, rađa se iz duha, i mora ostati neodvojivom od onoga iz čega je od Boga stvorena.

21. No, Bog je stvorio volju svijesti za Raj i unutar Raja, da mu bude pratilac u kraljevstvu božanske radosti. Ona se ne bi smjela pomaknuti odavde; ali otkako se ipak pomaknula, Bog je svoju volju ponovo doveo u tijelo te nam svojom novoprikupljenom voljom dao snage da joj dovedemo svoju volju, u tom pogledu rasplamsamo novo svjetlo, i na taj način ponovno postanemo njegovom djecom.

22. Bog ne kali čovjeka; nego vlastita volja čovječja koja se odvija u tjelesnom životu u grijehu snaži vlastito srce. Volja sebstva dovodi taštinu ovoga svijeta umu koji je pritom čvrsto zatvoren i kao takav ustrajava.

23. Bog, u onoj mjeri u kojoj je nazvan i jest Bogom, ne može činiti nikakvo zlo; jer postoji samo jedna volja Božja i ona je vječna Ljubav, žudnja onoga što je njemu slično, kao moć, divota i krijepost.

24. Bog ne žudi ni za čime što nije nalik njegovoj vlastitoj žudnji: njegova žudnja ne uzima ništa više od onoga što je sam po sebi.

25. Bog ne uzima grešnike pod svoju vlast i krijepost, osim ako grešnik ne napusti svoje grijeha i s čežnjom ne pristupi Bogu. A tada, *Bog neće izbaciti one koji su mu došli.* On je voljom dao otvorena vrata u Kristu, rekavši: *Dođite k meni, svi vi koji ste teško natovareni grijesima, i ja ću vas okrijepiti; uzmite moj jaram, odnosno križ mržnje u*

tijelu. To bijaše jaram Kristov koji je on podnosio za grijehе svih ljudi. Ovaj križ ili jaram volja koja je odstupila mora na isti način položiti na sebe, na svoje zlo zemaljsko i grešno tijelo te ga po Kristu podnijeti u strpljivosti i nadi izbavljenja. Ujedno mora nastaviti razbijati glavu Zmije Kristovom voljom i duhom, te u Božjemu gnjevu zgromiti i razoriti svjetovnu volju, ne puštajući je da se odmara na mekoj postelji gdje je počinjen grijeh i pomišlja na pokajanje jednom ili nekom drugom prigodom.

26. Ne, ne: svjetovna volja jako raste, deblja se i bludniči nad ovom mekom posteljom, ali čim svjetlo Božje zablista u tebi i predoči ti grijeh, volja tvoje duše mora potonuti u žudnju i umiranje u Kristu te se time sasvim prekriti. Ona u svoj posjed mora uzeti Kristovu žudnju, zagospodariti nad smrću grijehа umiranjem u Kristu, te ih razoriti i uništiti umiranjem u Kristu.

27. Volja grijehа (tvog izvanjskog sebstva) mora umrijeti, mada ona nikada nije bila tako nesklona. Budi zato prezriv prema zemaljskom tijelu; ne daj mu ono što hoće; neka ono posti i podnosi glad dok golicanje ne prestane. Izrazi prema volji tijela svoje neprijateljstvo i ne čini što žudnja tijela hoće, nego dovedi smrt nad njegovo smrtonosno svojstvo.

28. Ne osvrći se ni na koje izrugivanje svijeta; imaj u vidu da ono prikazuje samo prijezir tvoga neprijatelja, i da on time postaje bezuman. Nego time podnesi sebi račun o vlastitom bezumniku, što je Adam uzrok da ga posjeduješ, učinivši ga tvojim lažnim baštinikom. *Izbaci iz kuće sina ropkinje, ono tuđe dijete* kojemu Bog nije odredio da bude u kući Života u Adamu od početka; *jer sin ropkinje ne može nasljedovati sa sinom slobodne žene.*

29. Svjetovna volja je samo sin ropkinje. Jer četiri elementa trebala su biti sluge čovjeku, no Adam ih je doveo u *posinstvo*, odnosno prisvojio ih sebi. Zbog toga Bog reče Abrahamu, kada mu je otkrio zavjet obećanja: *Izbaci sina ropkinje, jer on ne bi trebao nasljedovati sa sinom slobodne.* Ovaj *Sin slobodne je Krist*, kojega nam Bog svojom milošću dovede u tijelu, naime, novi ili obnovljeni um, u čemu volja, vječna volja duše, može izvuci vodu Života i piti je; vodu o kojoj je Krist govorio, rekavši: *Tko god pije od ove vode koju mu ja dadnem, ona će u njemu suknuti i postati vreloom vječnoga Života.* Ovo vrelo je obnova uma odnosno volje duše.

30. I zato kažem da su sve uobrazilje i načini da se dođe Bogu, ma kako god se oni nazivali, a po kojima ljudi smišljaju i izumljuju putove do Boga, samo promašaji i uzaludna nastojanja. Ne postoji drugi put do Boga nego novi um koji se okreće od nevaljalstva i stupa u pokajanje zbog počinjenih grijehа koji proizlaze iz vlastite nepravde, te ih više ne čini; nego prekriva svoju volju umiranjem u Kristu i revnom umiranju za grijeh duše u umiranju po Kristu, tako da više ne čini grijeh.

31. Ma budu li i svi đavoli mučki nagnuli i svojom žudnjom prodrli u tjelesni um, ipak se volja duše još uvijek nalazi i prikriva umiranjem u Kristu, ne hoteći i ne želeći ništa drugo osim Božje milosti.

32. Nema licemjernijeg ulagivanja ni izvanjske utjehe koja nam toliko služi, kao kada ljudi hoće prekriti grijeh i nepravdu u tijelu veseljem u Kristu, dok još uvijek ostaju u sebstvu. Krist reče: *Ako se ne okrenete i ne postanete kao djeca, nećete ugledati Kraljevstvo Božje.* Um mora postati u cijelosti nov, kao um djeteta koje ne zna ništa o grijehu. Krist isto tako reče: *Morate biti ponovno rođeni, inače nećete ugledati Kraljevstvo Božje.* Umiranjem u Kristu mora se podići sasvim nova volja. Mora biti stvorena iz Kristova utjelovljenja i otkrivenja čovječanstvu, te se izdići u Kristovu uskrsnuću.

33. Sada, prije nego što ovo može biti ispunjeno, volja duše (sebstva) mora nestati umiranjem u Kristu; jer u Adamu je ona primila *sina ropkinje*, odnosno *grijeh*. Ova se volja mora izbaciti, a nesretno zatočena duša mora se prekriti umiranjem u Kristu revno, sa svom snagom koju ima, tako da *sin ropkinje*, naime grijeh koji se u njoj nalazi, može nestati umiranjem u Kristu.

34. U pravom junaštvu grijeh mora nestati u volji duše, inače se ovdje Bog ne može objaviti. Jer svjetovna volja, u grijehu i gnjevnoj prirodi, neće vidjeti Boga. Samo je obnovljena priroda, novi unutarnji Čovjek, ona koja je sposobna za božansku viziju i milinu. Duša se mora opasati Duhom i Tijelom Kristovim; ona ne može baštiniti Kraljevstvo Božje u ovom zemaljskom tabernakulu. Budući da se kraljevstvo grijeha izvana vješa za dušu, koja mora istrunuti na zemlji i ponovno se uzdići u novoj snazi.

35. Licemjerje, ulagivanje i verbalni oprost ne znače ništa. Mi moramo biti djeca, ne po izvanjskom pripisivanju, nego bivajući iznutra u Bogu rođeni, u *novom nutarnjem Čovjeku*, koji je odstupio u Bogu.

36. Svako naše samo-ulagivanje riječima: *Krist je platio otkupninu i namirio grijeh*, i da je *On umro za naše grijeh*, jest kriva i isprazna utjeha, ako u njemu ujedno ne umremo za grijeh, i ne opašemo se njegovom vrlinom u novoj pokornosti, te u tome ne živimo.

37. Tko je ogorčeni neprijatelj i mrzitelj grijeha, može i mora se utješiti patnjama u Kristu. Onaj koji nerado vidi, čuje ili kuša grijeh, s njime je u neprijateljstvu i uvijek voljno hoće činiti ono što je dobro i ispravno, znajući samo za ono što bi trebao činiti; takav pojedinac se zaista prekriva Duhom i Voljom Kristovom, i njegov je istinski učenik.

38. Ali izvanjsko ulagivanje o valjanosti djeteta Božjeg prema pripisivanju ili izvanjskoj primjeni, je pogrešno i isprazno. Djelo učinjeno samo vanjskim tijelom ne obuhvaća dijete Božje; ali djelovanje Kristovo u Duhu čini dijete Božje i zaista

jest od djeteta Božjeg. Čije unutarnje djelovanje je toliko snažno da prema van blista kao novo Svjetlo izvanjskoga života; i dokazuje se djetetom Božjim po svom vanjskom ponašanju i vladanju.

39. Jer ako je oko duše - Svjetlo, tada je čitavo tijelo svjetiljka sa svim svojim dijelovima. Ako se bilo koji čovjek hvali da je dijete Božje, a ipak dopušta svome tijelu da izgara u grijesima, on nije istinsko dijete niti je kadar za baštinu; već vezan lancima zla počiva u teškoj tami. A ako u sebi ne nalazi ozbiljnu i iskrenu žudnju za dobrim djelovanjem u ljubavi, tada je njegova himba *djeteštva* samo izmišljotina razuma proizišla iz sebstva. On ne može vidjeti Boga, osim ne bude li ponovno rođen, te svojom snagom i životom ne dokaže da je njegovo istinsko dijete. Jer tu nema vatre osim Svjetla; a kad božanska vatra bude u umu, ona će zasjati prema van i um će činiti što Bog hoće da čini.

40. Ali vjerojatno ćeš reći: *Zaista imam volju činiti tako; rado bih to činio, ali toliko sam spriječen da ne mogu.*

41. Ah, ti opaki čovječe, Bog teži tome da budeš njegovo dijete, ali ti nećeš; meki jastuk zla tebi je draži od spremnosti da ga izgubiš. Veselju u zloći ti daješ prednost nad radošću Božjom. Još uvijek si sav progutan sebstvom te živiš u skladu sa zakonom grijeha i s onim što te ometa. Ti si nespreman umrijeti za zadovoljštinu tijela i zbog toga nisi u *sinovskom odnosu*. Bog te takvim priželjkuje, ali ti se nećeš predati.

42. O, kako bi divno to Adam zamislio, kada bi mogao biti odveden u Nebo voljom svoga putenog tijela, a dijete zloće koje je ispunjeno obmanom postavio na Božje prijestolje. *Lucifer* bi i sam, sa zadovoljstvom, to prihvatio, ali on bijaše izbačen.

43. Mučna je stvar poništiti zlu volju sebstva; nitko nije voljan ovo činiti. Svi bismo rado bili djecom Božjom, kad bismo mogli biti takvima s ovom grubom haljom pale prirode koja nas okružuje. Ali takvo što je nemoguće. Ovaj svijet nestaje, a izvanjski život mora umrijeti; što Bog može posvojiti u smrtnom tijelu od mesa i krvi?

44. Ako hoćemo baštiniti *sinovski odnos*, mi se isto tako moramo obući u novog Čovjeka koji ovo može sam baštiniti, budući da biva božanskim. Bog neće grešnike na Nebu, nego samo one koji su ponovno rođeni i postali djecom, te se presvukli Nebom.

45. I zato nije nimalo lako postati djetetom Božjim, kao što to ljudi misle. Uistinu, ništa nije mučno onome koji se prekrio *sinovstvom*, čije Svjetlo blista; jer ono je radost takvoj jedinki. Ali izvrnuti um i uništiti sebstvo – to je snažan i neprekidno revnosni zahtjev, i takvom hrabrom i nepokolebljivom namjerom, da tijelo i duša po ovome sudjeluju odvojeno, volja će ipak uporno ustrajavati i neće ponovno stupiti u sebstvo.

46. Čovjek se mora hrvati dok ne skrši tamno središte koje je čvrsto zatvoreno, a iskru koja ovdje leži skrivenom ne rasplamsa do one mjere da odavde izraste plemenita mladica ljiljana, kao *iz božanskog zrna i gorušičina sjemena*, kako Krist reče. Čovjek mora usrdno, s velikom poniznošću, moliti i u tren oka vlastitim razumom postaje bezuman, i sam uviđajući ispraznost poimanja sve dok Krist ne bude oblikovan novim utjelovljenjem.

47. A tada, kad je Krist rođen, *Herod* je spreman ubiti dijete za kojim traga izvana ga progoneći, a iznutra ga mameći, da iskuša hoće li ova ljiljanova mladica biti dovoljno čvrsta da uništi đavlovo kraljevstvo, koje je očitovano u tijelu.

48. Tada je ovaj ubojica Zmije, nakon što je kršten Svetim Duhom, doveden u pustinju, te je napastovan i iskušan hoće li ili neće nastaviti odstupanjem u volji Božjoj. U ovom iskušenju on se mora držati vrlo čvrsto da, bude li se to zahtijevalo, napusti sve svjetovne stvari, posebno izvanjski život, kako bi postao djetetom Božjim.

49. Nema svjetovne časti koja može biti u prednosti pred *sinovstvom*. Ali on je mora napustiti, sasvim se je okaniti i ne držati je svojom, nego se mora smatrati jedino slugom koji se povinuje svome Gospodu. On mora odbaciti svaku svjetovnu odliku. Time ne mislimo da ne smije posjedovati neku stvar; ali njegovo je srce mora napustiti, ne privoditi joj svoju volju, niti je ubrajati u svoje vlasništvo. Jer ukoliko položi svoje srce na nju, on neće imati snage podvoriti one koji njome oskudijevaju.

50. Sebstvo je samo rob svojih privremenih imanja; Odstupanje ravna nad svime što posjeduje. Sebstvo mora činiti ono što će đavo činiti u *čulnoj strastvenosti i životnom ponosu*; ali Odstupanje sve ovo drobi stopalom uma. Sebstvo prezire ono što je skromno i jednostavno; ali Odstupanje skromno sjeda u prašinu. Ono kaže: *Biti ću u sebi jednostavno i neću ništa razumijevati, kako moje poimanje ne bi uzvisilo i mene i grijeh. Ponizno ću prihvatiti udvaranja Božja na njegovim nogama, da mogu služiti svome Gospodu u njegovim zapovijedima. Ne želim znati ništa o sebi, da volja i moć moga Gospoda mogu mnome upravljati i voditi me, i da mogu činiti samo ono što Bog posredstvom mene čini, i što po meni želi ispuniti. Mirovat ću u sebi sve dok me Gospod ne probudi svojim Duhom; a ne bude li, tada ću ga u tišini potražiti, i pričekati na njegove zapovijedi.*

51. Voljena braćo: ljudi našega doba razmeću se vjerom; ali gdje se ona nalazi, pa da je pronađemo? Suvremena vjera samo je povijest. Gdje li je ono dijete koje vjeruje da je Isus rođen unutar njegove vlastite duše? Kad bi ovo dijete postojalo i vjerovalo da je Isus rođen, ono bi se ujedno približilo radosnom djetetu Božjem, primilo ga i njegovalo.

52. Na žalost, vjera našega doba je samo povijesno, puko pristajanje uz činjenicu da je Isus Krist bio rođen, da je živio i umro; da su ga Židovi ubili; da je napustio ovaj

svijet i nije zemaljski kralj izvanjskoga čovjeka; a vjera našega doba dopušta da ljudi čine što im je drago, i da ne umiru za grijeh i svoje zle strasti. Svako ovo grešno dijete sebstva raduje se tome što može toviti đavla živućom slašću.

53. Ovo izričito pokazuje da istinska vjera nikada od Kristova doba nije bila slabija nego što je danas, kada svijet sveudilj glasno plače i govori: *Posjedujemo istinsku vjeru*; te se prepire oko djeteta tvrdeći nešto najgore otkako ljudi borave na zemlji.

54. Ako si ti zaista Sion, i imaš to novorođeno dijete koje se izgubilo i ponovno je pronađeno, tada neka ono bude viđeno u moći i krijeposti. Svima nam dopusti javno vidjeti milo djetesce Isusa, rođenog po tebi, a kojemu si njegovatelj. Ukoliko ono nije rođeno, tada će istinska djeca u Kristu reći da nisi pronašao ništa drugo osim djetetove kolijevke, odnosno, povijesti.

55. A gdje imaš milo djetesce Isusa ti, koji si toliko uzvišen poviješću te svojom lažnom i prividnom vjerom? O, kako će te djetesce Isus jednoga dana posjetiti u Očevu svojstvu, svojstvu Gnjeva, u tvojoj vlastitoj *Turbai*, koju si omastio! Ono te sada poziva u Ljubavi, ali ti ne želiš slušati jer su ti uši začepjene pohlepom i putenošću. I zato će te zvuk trublje jednoga dana upozoriti snažnom grmljavinom tvoje *Turbae* i uspraviti te, kad ćeš vjerojatno potražiti i pronaći milo djetesce Isusa.

56. Voljena braćo: ovo je vrijeme traženja, traženja i nalaženja. Ovo je vrijeme nagovještenja; koga ono dodirne, on dodiruje Dom. Onaj koji se time bavi čut će i vidjeti; ali onaj koji spava u grijehu i u danima izobilja od svoje nadutosti govori: *Sve je tiho i mirno; ne čujemo zvuka Gospodnjega*, biti će slijep. Ali glas Gospodnji odjekuje u svim krajevima zemaljskim i dim ustaje, a posred dima nalazi se velika *Svjetlost i Sjaj. Aleluja. Amen.*

Kličem Gospodu na Sionu, jer sve su gore i bregovi ispunjeni njegovom slavom. On cvjeta poput zelene grane, i tko to može spriječiti. Aleluja.